

ความดีความชอบในการรับกำลังประชากรของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

นาง สาโรจน์ วิเศษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรปริญญาโท เมืองมหาบัณฑิต

ภาควิทยานิพนธ์เมือง

มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๒๕

007985

i 16906838

THE STUDY ON BEARING CAPACITY OF POPULATION IN CHANGWAT SURAT THANI

Mrs. Saroj Wises

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master of Urban Planning

Graduate School

Chulalongkorn University

1981

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความสามารถรับกำลังประชากรของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

โดย นาง สาโรจน์ วิเศษ

ภาควิชา ชีวเมือง

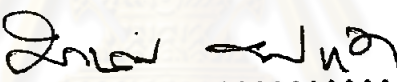
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติ จิระกุล

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

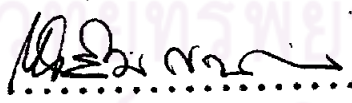

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุประทีฐ บุนนาค)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์มานท หงส์ทิต)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติ จิระกุล)

..... กรรมการ
(นาย อนัน แก้วกิ่งวราง)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สัตกฤษ์ สิริรินทร์ภาณุ)

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความสามารถในการรับกำลังประชากรของจังหวัดสุราษฎร์ธานี
 ชื่อนิสิต นาง สาโรจน์ วิเศษ
 อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. เกียรติ จิวะกุล
 ภาควิชา บึงเมือง
 ปีการศึกษา ๒๕๒๔

บทคัดย่อ

จังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นจังหวัดที่มีความหนาแน่นเนื่องจากในอดีตติดต่อกับจังหวัดอื่น ๆ ในภาคใต้ได้โดยทางรถไฟแต่เพียงทางเดียว เพิ่งมีทางรถยนต์ติดต่อกับจังหวัดอื่น ๆ ได้ ในปี ๒๕๒๐ จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีพื้นที่มากที่สุดภาคใต้ มีพื้นที่ ๑๓,๘๐๒.๑๔ ตารางกิโลเมตร ในปี ๒๕๒๐ มีความหนาแน่นประชากร ๔๑ คนต่อตารางกิโลเมตร ในขณะที่ความหนาแน่นเฉลี่ยของภาคใต้ ๓๓ คนต่อตารางกิโลเมตร ซึ่งความหนาแน่นประชากรของจังหวัดสุราษฎร์ธานียังต่ำกว่าค่าความหนาแน่นเฉลี่ยของภาคอยู่มาก นอกจากนี้ยังเป็นจังหวัดที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ เช่น ป่าไม้ แหล่งแร่ แหล่งประมง และแหล่งท่องเที่ยว ด้วยเหตุนี้จึงคาดว่าจะมีจำนวนประชากรอพยพเข้ามาเพิ่มขึ้นเนื่องจากเส้นทางคมนาคมและความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ จึงได้ศึกษาเพื่อชี้วางแผนในการรับจำนวนประชากร โดยเฉพาะการประกอบอาชีพในคานกสิกรรมว่าควรจะมีประชากรเท่าใดที่ความจุของพื้นที่สามารถรับได้ โดยให้มีความสอดคล้องและสมดุลกันระหว่างทรัพยากรธรรมชาติ และจำนวนประชากรในพื้นที่ จึงแยกวัตถุประสงค์ออกได้เป็น ๒ ประการ คือ

๑. ความสามารถในการรับจำนวนประชากร เนื่องจากศักยภาพในการผลิตของพื้นที่ ในระดับค่าใช้จ่ายครัวเรือนเฉลี่ยของภาคใต้
 - ๑.๑ ความสามารถในการรับจำนวนประชากร เนื่องจากมูลค่าจากผลผลิตสาขาเกษตรกรรม เหมืองแร่ อุตสาหกรรม และจากรัฐบาลในอำเภอต่าง ๆ
 - ๑.๒ ความสามารถในการรับจำนวนประชากรสูงสุดของพื้นที่โดยเฉพาะ

การกลักรวม

๒. เพื่อต้องการทราบว่า ประชากรในอาชีพเศรษฐกิจหลัก สามารถเลี้ยง ประชากรในอาชีพเศรษฐกิจรอง (อาชีพพึ่งพา) ได้เป็นจำนวนเท่าใด

ในการศึกษาจึงได้แยกการศึกษาออกเป็น ๓ สาขาด้วยกัน คือ

ก. การเกษตรกรรม (Primary Sector) ซึ่งประกอบด้วยกสิกรรม ปศุสัตว์ ประมง และ ป่าไม้

ข. เหมืองแร่และอุตสาหกรรม (Secondary Sector) ซึ่งประกอบด้วย การทำเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมฐานในจังหวัด

ค. รายได้ของข้าราชการ ลูกจ้างและพนักงานรัฐวิสาหกิจ (Tertiary Sector) ซึ่งรัฐบาลส่วนกลางจ่ายให้

ในการวิเคราะห์เพื่อให้ได้ค่าตอบในข้อ ๑.๑ ได้ โดยนำกำไรสุทธิของผู้ ประกอบการในแต่ละสาขา หาค่าใช้จ่ายครัวเรือน ได้เป็นจำนวนครัวเรือนที่สามารถ รับได้ ในแต่ละสาขาของอำเภอต่าง ๆ และในข้อ ๑.๒ โดยใช้สูตรในการคำนวณ คือ

$$\text{จำนวนครัวเรือนที่สามารถรับได้สูงสุด} = \frac{\text{พื้นที่กสิกรรม} \times \text{ผลกำไรต่อไร่}}{\text{ค่าใช้จ่ายครัวเรือน}}$$

จากผลการศึกษาได้ว่า แต่ละอำเภอมีความสามารถรับจำนวนประชากรแตกต่างกัน และ ความสามารถในการรับจำนวนประชากรสูงสุด (Ultimate) เมื่อใช้พื้นที่กสิกรรมเต็มที่ จะรับได้ ๑๔๐,๒๑๔ ครัวเรือน ซึ่งเพิ่มจากครัวเรือนปี ๒๕๒๐ เป็นจำนวน ๑๑๑,๕๗๒ ครัวเรือน

สำหรับการวิเคราะห์เพื่อตอบในข้อที่ ๒ โดยนำรายจ่ายทั้งในด้านการลงทุนและ ในการอุปโภคบริโภคของประชากรในอาชีพเศรษฐกิจหลัก ซึ่งส่วนหนึ่งจะตกเป็นกำไรของ พ่อค้าบริการ (อาชีพพึ่งพา) และเงินจำนวนนี้ คือ เงินที่ประชากรอาชีพค้าบริการนำไป

ใช้จ่ายเป็นเงินหมุนเวียนในเทศกาลการศารทปีที่ ๒ จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ประชากร
ในอาชีพเกษตรภูมิจหลักสามารถเลี้ยงประชากรในอาชีพเกษตรภูมิจรองได้ ร้อยละ ๑๑.๘๐
นั่นคือ ค่าใช้จ่ายจากประชากรอาชีพเกษตรภูมิจหลัก ๑๐๐ คน จะเลี้ยงประชากรในอาชีพ
เกษตรภูมิจรองได้ ๑๑.๘๐ คน

จากผลสรุปในข้อ ๕.๑ ได้นำมาใช้ในการวางแผนพัฒนาจังหวัด เพื่อจัดลำดับ
ความเร่งด่วนในการพัฒนาพื้นที่ยากจนในชนบทของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งนี้ เพื่อให้
สอดคล้องกับแนวทางและเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๕

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Thesis Title The study on bearing capacity of population in Changwat
 Surat-Thani.
Name Mrs. Saroj Wiset.
Thesis Advisor Associate Professor Kiat Chivakul, Ph.D.
Department Urban Planning
Academic Year 1981

Abstract

Surat Thani has been once a closed province due to its communication limitation. By that time the railway was the only transport route accessing the Province from the outside areas. Overcoming of that limitation started in 1978 when the roads to neighbouring provinces were constructed and became the main access to Surat Thani. In terms of the area, Surat Thani is the biggest province with 13,802.14 square kilometres. However to population density, 41 people per square kilometres as in 1977, is the lowest of the South and much lower than the national average record, that is 77 people per square kilometres. Since Surat Thani is a very rich province with much natural resources, namely forest, mineral, fishery and tourism, it is expected that the improved transport should cause the population influx. Therefore, the thesis was aimed to study of the carrying capacity of Surat Thani to support the immigration especially in agricultural sector, based on the balance between the natural resource and the increased population.

The objectives of this study is twofold.

1. To know the population carrying capacity of Surat Thani which

may be derived from the proportion between the potential production profit of the area and the average expense of the households.

1.1 the capacity to support the people by the potential production in primary, secondary and tertiary sectors in each Amhoo.

1.2 The ultimate capacity to support the people considering only the crop production.

2. To know the appropriate proportion between the basic and non-basic population.

Therefore, the study was concentrated in 3 sectors of economic activities. They are,

a) Primary sector, composed of crop, livestock, fishery and forestry.

b) Secondary sector, composed of mining and basic industry.

c) Tertiary sector, composed of governmental officer's income.

To get the answer for the objective 1.1, the household numbers can be calculated from the net profit of entrepreneurs in each economic sectors divided by the expense of the households. The objective 1.2 may be obtained from the following formulation:

$$\text{The ultimate carrying capacity} = \frac{\text{Total crop land} \times \text{Profit per Rai}}{\text{Household expenses}}$$

The study reveals that the population carrying capacity is different in each Amhoo. The maximum number of population supported in

the maximum land crop is 190,219 households. This will be increased by 111,572 from the year 1977.

The answer of the second objective was derived from the analysis of the expense paid by the people in the three economic sectors. It appeared that one part of the expense becomes the entrepreneurs profit in service sector. Therefore, it is the income from basic employment population to the non-basic one. The conclusion can be that the population in basic economic sector can support for 11.80 per cent of the population in non-basic economic sector.

In summary, this theses gave the answer of the population carrying capacity and the proportion between population in basic and non-basic economic sector of Surat Thani. The result of the study was expected to be useful in further development planning of the Province. It can be also the guideline for the "poor" Amphoe development according to the Fifth National, Economic and Social Planning.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กติกกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่องความสามารถในการรับกำลังประชากรของจังหวัดสุราษฎร์ธานี สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือ คำแนะนำ และแนวความคิดที่มีประโยชน์ยิ่งในการวิจัย จาก รองศาสตราจารย์ ดร. เกียรติ จิวะกุล ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ที่มีส่วนช่วยให้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความสะดวกเรียบร้อย ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ รวมทั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และอาจารย์ในแผนกวิชาผังเมือง ที่ทำให้ ผู้วิจัยมีโอกาสศึกษาและได้รับความรู้ในวิชาผังเมือง อันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อผู้วิจัย.

นาง สาโรจน์ วิเศษ

กรกฎาคม ๒๕๒๔

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ข
รายการตารางประกอบ	ฅ
รายการแผนที่ประกอบ	ฉ
รายการแผนภูมิประกอบ	ค

บทที่

๑ บทนำ

๑. ความเป็นมาของปัญหา	๑
๒. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๑
๓. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๒
๔. วิธีค้นคว้าวิจัย	๒
๕. ขอบเขตของการวิจัย	๔
๖. ขอบจำกัดในการวิจัย	๖

๒ ความสัมพันธ์ของจังหวัดสุราษฎร์ธานีกับภาคใต้	๘
๒.๑ ลักษณะทางภูมิศาสตร์	๑๒
๒.๒ ลักษณะทั่วไป	๑๔
๒.๒.๑ ประชากร	๑๔
๒.๒.๒ อาชีพ	๑๗
๒.๒.๓ โครงสร้างทางเศรษฐกิจของภาคใต้	๑๘
๒.๒.๔ สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดภาคใต้	๒๑

๒.๓	การคมนาคม	๒๑
๓	จังหวัดสุราษฎร์ธานี	๒๔
๓.๑	ลักษณะทั่วไปของจังหวัด	๒๔
๓.๑.๑	ที่ตั้งและอาณาเขต	๒๔
๓.๑.๒	ลักษณะทางกายภาพ	๒๔
๓.๑.๓	ลักษณะภูมิประเทศ	๒๖
๓.๑.๔	ภูมิอากาศ	๒๔
๓.๑.๕	ประวัติศาสตร์	๒๔
๓.๑.๖	การตั้งถิ่นฐาน	๓๐
๓.๑.๗	การแบ่งเขตการปกครอง	๓๑
๓.๑.๘	ลักษณะดินและแหล่งน้ำธรรมชาติ	๓๑
๓.๑.๘	การใช้ที่ดินและการถือครองที่ดิน ปี ๒๕๒๐	๓๕
๓.๑.๑๐	การคมนาคมขนส่ง	๔๑
๓.๑.๑๑	ทรัพยากรธรรมชาติ	๔๔
๓.๒	โครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัด	๔๗
๓.๓	การขยายตัวของผลิตภัณฑ์	๕๐
๓.๔	การขยายตัวของชุมชน	๕๒
๓.๔.๑	ขนาดที่ตั้งและความสำคัญของชุมชน	๕๒
๓.๔.๒	ขนาดและการกระจายตัวของประชากร	๕๖
๓.๔.๓	ความหนาแน่นของประชากร	๖๗
๓.๔.๔	การเปลี่ยนแปลงจำนวนประชากร	๖๘
๓.๔.๕	เปรียบเทียบจำนวนประชากรเกษตร	๗๒
๓.๔.๖	การพยากรณ์จำนวนประชากร	๗๒

๔	การวิเคราะห์ความสามารถในการรับจำนวนประชากร	๗๖
๔.๑	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่นำมาใช้ในการวิจัย	๗๖
๔.๑.๑	ทฤษฎีฐานเศรษฐกิจ	๗๖
๔.๑.๒	ทฤษฎีความสามารถในการรับกำลังประชากร	๗๘
๔.๑.๓	การประมาณค่าใช้จ่ายในครัวเรือน	๘๓
๔.๒	เกษตรกรรม	๘๖
๔.๒.๑	การกลั่นกรอง	๘๗
๔.๒.๒	ปศุสัตว์	๑๑๘
๔.๒.๓	ประมง	๑๒๐
๔.๒.๔	ป่าไม้	๑๒๖
๔.๓	เหมืองแร่	๑๓๘
๔.๔	อุตสาหกรรม	๑๔๒
๔.๔.๑	ประเภทของอุตสาหกรรมตามลักษณะเศรษฐกิจ	๑๔๒
๔.๔.๒	จำนวนครัวเรือนที่สามารถรับได้จากอุตสาหกรรมฐาน ..	๑๗๖
๔.๕	จำนวนครัวเรือนที่ภาคเอกชนสามารถรับได้	๑๗๗
๔.๖	ภาครัฐบาล	๑๗๘
๔.๗	จำนวนครัวเรือนที่ภาคเอกชนและภาครัฐบาลสามารถรับได้	๑๘๐
๔.๗.๑	พิจารณาถึงความสามารถเนื่องจากผลผลิต	๑๘๘
๔.๗.๒	จำนวนครัวเรือนที่ภาคเอกชนรับได้ เนื่องจากศักยภาพ ในการผลิต เมื่อเพิ่มค่าใช้จ่ายครัวเรือน	๑๘๙
๔.๗.๓	ความสามารถในการรับจำนวนประชากรสูงสุด	๑๙๓
๔.๗.๔	การจัดลำดับพื้นที่ยากจนในเขตชนบทของจังหวัด สุราษฎร์ธานี	๒๐๖

๔.๔	ความสามารถของประชากรเกษตรในการเลี้ยงประชากรเมือง...	๒๐๘
๔.๔.๑	การคำนวณรายได้อของประชากรนอกเกษตร	๒๑๑
๕	สรุปและเสนอแนะ	๒๔๑
๕.๑	ความสามารถรับกำลังประชากรเนื่องจากศักยภาพในการผลิต ของพื้นที่	๒๔๑
๕.๑.๑	ความสามารถรับจำนวนประชากรเนื่องจากศักยภาพ ในการผลิตจากภาคเอกชน	๒๔๑
๕.๑.๒	พิจารณาถึงความสามารถในการรับจำนวนประชากร สูงสุด	๒๔๒
๕.๒	ความสามารถของประชากรที่ประกอบอาชีพเศรษฐกิจหลัก ในการเลี้ยงประชากรอาชีพเศรษฐกิจรอง	๒๔๓
	ขอเสนอแนะ	๒๔๓
	บรรณานุกรม	๒๔๗
	ภาคผนวก	๒๕๐
	ประวัติ	๒๕๓

รายการตารางประกอบ

ตาราง	หน้า
๑ การเปรียบเทียบพื้นที่ จำนวนประชากร ผลิตภัณฑ์มวลรวม และ รายได้เฉลี่ยของประชากรในจังหวัดต่าง ๆ ของภาคใต้	๕
๒ เปรียบเทียบผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาคใต้ในราคาคงราคา	๑๘
๓ เปรียบเทียบผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดสุราษฎร์ธานีกับภาคใต้ ในราคาคงราคา ปี ๒๕๒๐	๒๐
๔ เปรียบเทียบผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ในราคาคงราคา	๔๘
๕ เปรียบเทียบผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ในราคาคงที่ ปี ๒๕๑๕	๔๙
๖ การประมาณการจำนวนประชากรในปี ๒๕๒๕ และปี ๒๕๓๐	๗๔
๗ การประมาณการจำนวนประชากรเกษตรในปี ๒๕๒๕ และปี ๒๕๓๐	๗๕
๘ ค่าใช้จ่ายส่วนเฉลี่ย ค่าอาหาร สินค้าบริการที่ครัวเรือนในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล ซื้อหรือไม่ซื้อและผลิตเองใน ๑ ปี ของปี ๒๕๒๐	๘๔
๙ ต้นทุนการทำกิจกรรมที่สำคัญเฉลี่ยต่อไร่ ปี ๒๕๒๐	๘๖
๑๐ รายได้และค่าใช้จ่ายของเกษตรกรในอำเภอเมืองและอำเภออื่น ๆ	๘๗
๑๑ จำนวนสัตว์เลี้ยงในอำเภอต่าง ๆ ปี ๒๕๒๐	๑๑๕
๑๒ มูลค่าของสัตว์เลี้ยงปี ๒๕๒๐ และครัวเรือนที่สามารถรับได้จากปศุสัตว์	๑๑๖
๑๓ ครัวเรือนที่รับได้จากการกสิกรรมและปศุสัตว์	๑๑๗
๑๔ เปรียบเทียบครัวเรือนเกษตรและครัวเรือนที่สามารถรับได้จาก กสิกรรมและปศุสัตว์	๑๑๘
๑๕ ปริมาณรายได้ ค่าใช้จ่ายและนอกกำไรจากการประมงทะเล ปี ๒๕๒๐	๑๒๒

๑๖	รายได้และค่าใช้จ่ายในการประมงทะเลของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	๑๒๓
๑๗	จำนวนครัวเรือนที่สามารถรับได้จากการประมง	๑๒๕
๑๘	ผลผลิตไม้จากป่าสัมปทาน แยกเป็นรายอำเภอ ปี ๒๕๒๐	๑๒๘
๑๙	จำนวนครัวเรือนที่สามารถรับได้จากสาขาเกษตรกรรม	๑๓๐
๒๐	เปรียบเทียบครัวเรือนเกษตรและจำนวนครัวเรือนที่สามารถรับได้ จากการเกษตรกรรม	๑๓๑
๒๑	จำนวนแร่เป็นรายอำเภอของปี ๒๕๒๐	๑๓๕
๒๒	ปริมาณและมูลค่าแร่ ปี ๒๕๒๐	๑๓๗
๒๓	รายได้ต้นทุนการผลิตและค่าแรงงานในการทำเหมืองแร่	๑๔๑
๒๔	จำแนกประเภทอุตสาหกรรมตามลักษณะเศรษฐกิจ ปี ๒๕๒๐	๑๔๓
๒๕	ประเภทอุตสาหกรรมตามลักษณะเศรษฐกิจในระดัอำเภอ	๑๔๔
๒๖	รายได้ ค่าใช้จ่ายและค่าแรงของอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ	๑๖๔
๒๗	ผลผลิตและมูลค่าจากอุตสาหกรรม	๑๖๕
๒๘	รายได้จากอุตสาหกรรมฐานในอำเภอต่าง ๆ	๑๖๘
๒๙	ครัวเรือนที่สามารถรับได้จากอุตสาหกรรมฐานของจังหวัด	๑๗๖
๓๐	ครัวเรือนที่กำลังผลิตภาคเอกชนสามารถรับได้	๑๗๗
๓๑	จำนวนผู้ทำงานและเงินได้ในอำเภอต่าง ๆ ของข้าราชการ และลูกจ้าง ปี ๒๕๒๐	๑๗๘
๓๒	จำนวนครัวเรือนที่ภาคเอกชนและภาครัฐบาลสามารถรับได้ ในปี ๒๕๒๐	๑๘๐
๓๓	จำนวนครัวเรือนที่สามารถรับได้จากเศรษฐกิจหลักในแต่ละสาขา การผลิต ปี ๒๕๒๐	๑๘๑
๓๔	จำนวนครัวเรือนที่สามารถรับได้เนื่องจากรายได้จากเศรษฐกิจหลัก ปี ๒๕๒๐	๑๘๒

๓๕	จำนวนครัวเรือนที่สามารถรับได้หลังจากปรับค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ๑๐ เปอร์เซ็นต์	๑๙๒
๓๖	ครัวเรือนที่รับได้จากผลผลิตและครัวเรือนที่สามารถรับได้สูงสุด ของพื้นที่ ปี ๒๕๒๐	๑๙๕
๓๗	ครัวเรือนที่สามารถรับได้ เปรียบเทียบโดยใช้จำนวนครัวเรือนสูงสุด	๑๙๖
๓๘	การใช้พื้นที่ในอำเภอต่าง ๆ ปี ๒๕๒๐	๑๙๘
๓๙	การใช้ที่ดินในอำเภอต่าง ๆ ปี ๒๕๒๐	๒๐๐
๔๐	จำนวนครัวเรือนกสิกรที่สามารถรับได้ในระดับต่ำและระดับสูง ปี ๒๕๒๐	๒๐๘
๔๑	จำนวนครัวเรือนที่รับได้เพิ่มสูงสุดและรายได้ถัวเฉลี่ยครัวเรือน ปี ๒๕๒๐	๒๐๙
๔๒	อัตราการทำกำไรได้ถัวเฉลี่ยที่สถานธุรกิจประเภทต่าง ๆ ใ้รับ	๒๑๒
๔๓	การลงทุนในสินค้าอุตสาหกรรมของกองทุนการผลิตการทำกิจกรรม	๒๑๕
๔๔	จำนวนเงินที่เป็นของพ่อค้าบริการในจังหวัดเนื่องจากการทำกิจกรรม	๒๑๗
๔๕	กำไรที่พ่อค้าบริการได้รับจากชาวประมง เนื่องจากการลงทุน ในการทำประมง	๒๑๘
๔๖	ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคของครัวเรือนเกษตรกรรม ซึ่งเป็นจำนวนเงินทั้งหมด ๑,๔๖๗,๑๒๘.๓๐ ล้านบาท	๒๒๑
๔๗	สัดส่วนค่าใช้จ่ายที่ทองผ่านพ่อค้าบริการในการทำเหมืองแร่	๒๒๓
๔๘	จำนวนเงินที่ผู้ประกอบการเหมืองแร่จ่ายซื้อสินค้าอุตสาหกรรม	๒๒๔
๔๙	จำนวนเงินที่พ่อค้าบริการได้รับในการขายสินค้าอุตสาหกรรม	๒๒๕
๕๐	สัดส่วนการลงทุนในสินค้าอุตสาหกรรมของกองทุนผลิตอุตสาหกรรม ประเภทต่าง ๆ	๒๒๕

๕๑	จำนวนเงินที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจ่ายซื้อสินค้าอุตสาหกรรม ในการลงทุน	๒๒๖
๕๒	จำนวนเงินที่หอการค้าได้รับจากการซื้อสินค้าของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรม	๒๒๗
๕๓	ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคของครัวเรือนอุตสาหกรรมฐาน ในอำเภอเมือง อำเภอพุนพิน และ อำเภอบ้านนาสาร เป็นเงินทั้งหมด ๑,๔๔๔.๓๔ พันบาท	๒๒๘
๕๔	ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคของครัวเรือนอุตสาหกรรมฐาน ในอำเภออื่น ๆ นอกจาก ๓ อำเภอ เป็นเงินทั้งหมด ๓๓๕.๓๔ พันบาท	๒๓๐
๕๕	ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคของครัวเรือนข้าราชการ ลูกจ้างและ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ในอำเภอเมือง อำเภอพุนพิน และ อำเภอบ้านนาสาร ซึ่งเป็นเงินค่าใช้จ่ายทั้งหมด ๑๓๐,๑๔๔.๕๗ พันบาท	๒๓๒
๕๖	ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคของครัวเรือนข้าราชการ ลูกจ้างและ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ในอำเภออื่น ๆ นอกจาก ๓ อำเภอ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายทั้งหมด ๑๑๓,๕๐๑.๕๓ พันบาท	๒๓๓
๕๗	เงิน $\frac{๒}{๒}$ ที่ใช้จ่ายในตลาดการค้ารอบที่ ๒	๒๓๔
๕๘	ความ tong การเงินกู้ของเกษตรกร ปี ๒๕๒๐	๒๕๓
๕๙	จำนวนเงินกู้ซึ่งเป็นบอกรวมกู้จากสถาบันการเงินและเอกชน	๒๕๔
๖๐	จำนวนเงินกู้จากสถาบันการเงินและเอกชน	๒๕๕
๖๑	จำนวนเงินที่เกษตรกรซื้อเครื่องมือในการทำเกษตรกรรม	๒๕๗
๖๒	จำนวนราคาค่า ปี ๒๕๒๐	๒๕๘

๒๓	จำนวนลูกจ้างในสถานประกอบการต่าง ๆ แยกตามประเภทกิจการ เป็นรายอำเภอ พ.ศ. ๒๕๓๐	๒๖๐
๒๔	จำนวนครัวเรือนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ปี ๒๕๓๐	๒๖๑
๒๕	ประชากรเมืองและชนบทของจังหวัด ปี ๒๕๓๐	๒๖๒
๒๖	จำนวนประชากรในเขตการบริหารราชการของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	๒๖๓
๒๗	เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงประชากรรวมและประชากร เกษตร ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	๒๖๔
๒๘	พื้นที่เพาะปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญเป็นรายอำเภอ ปี ๒๕๓๐	๒๗๖
๒๙	จำนวนเรือประมงที่จดทะเบียนขึ้นตามขนาดและวิธีประมงของ จังหวัดสุราษฎร์ธานี	๒๘๖

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการแผนที่ประกอบ

แผนที่		หน้า
๑	ผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาคใต้ ปี ๒๕๒๐	๑๐
๒	รายได้เฉลี่ยต่อหัวของภาคใต้ ปี ๒๕๒๐	๑๑
๓	แสดงชั้นความสูงของภาคใต้	๑๓
๔	การกระจายตัวของประชากรของภาคใต้ ปี ๒๕๒๐	๑๕
๕	ความหนาแน่นประชากรของภาคใต้ ปี ๒๕๒๐	๑๖
๖	เส้นทางคมนาคมของภาคใต้	๒๓
๗	ลักษณะทางกายภาพแสดงความสูงของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	๒๔
๘	ลักษณะภูมิอากาศและภูมิประเทศของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	๒๗
๙	ลักษณะดินและความเหมาะสมของดินในการปลูกพืช แหล่งน้ำธรรมชาติ	๓๒
๑๐	แหล่งน้ำธรรมชาติ	๓๓
๑๑	การใช้ที่ดิน ปี ๒๕๒๐	๓๔
๑๒	การใช้ที่ดิน ปี ๒๕๑๖	๓๕
๑๓	การจำแนกประเภทที่ดิน	๔๐
๑๔	ปริมาณการจราจรเฉลี่ยต่อวันของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	๔๑
๑๕	พื้นที่ป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๑๓	๔๔
๑๖	เมืองสำคัญในอดีตและปัจจุบัน	๔๕
๑๗	การกระจายตัวของประชากรเป็นรายอำเภอ ปี ๒๕๒๐	๕๓
๑๘	ความหนาแน่นของประชากรเป็นรายอำเภอ ปี ๒๕๒๐	๕๔
๑๙	การแบ่งเขตการปกครองในระบอบค้ำบัลของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	๕๕

๒๑	การกระจายตัวของประชากรในระดับตำบล พ.ศ.๒๕๒๐	๖๓
๒๑	ความหนาแน่นประชากรในระดับตำบล พ.ศ.๒๕๑๖	๖๕
๒๒	ความหนาแน่นประชากรในระดับตำบล พ.ศ.๒๕๒๐	๖๖
๒๓	อัตราการเปลี่ยนแปลงประชากร เปรียบเทียบ พ.ศ.๒๕๑๖ - ๒๕๒๐	๗๐
๒๔	การเปรียบเทียบสัดส่วนประชากร เกษตรต่อประชากรรวมของปี ๒๕๑๓ และปี ๒๕๒๐	๗๑
๒๕	อัตราร้อยละของครัวเรือนที่สามารถรับได้เพิ่มในสาขาเกษตรกรรม เป็นรายอำเภอ	๑๓๒
๒๖	จำนวนคนทำงานในอุตสาหกรรมฐานและอุตสาหกรรมบริการ เปรียบเทียบ พ.ศ.๒๕๑๖, ๒๕๒๐	๑๕๑
๒๗	จำนวนครัวเรือนที่รับได้เนื่องจากศักยภาพในการผลิตสาขาต่าง ๆ	๑๘๓
๒๘	จำนวนครัวเรือนที่รับได้เนื่องจากศักยภาพในการผลิตจากภาคเอกชน ปี ๒๕๒๐	๑๘๕
๒๘	จำนวนครัวเรือนที่รับได้เมื่อเปรียบเทียบกับครัวเรือนปี ๒๕๒๐	๑๘๐
๓๐	เปรียบเทียบจำนวนครัวเรือนกสิกรในพื้นที่ที่สามารถรับได้สูงสุด กับครัวเรือนปี ๒๕๒๐	๑๘๗
๓๑	ความหนาแน่นประชากรสูงสุดในพื้นที่กสิกรรมคนต่อตาราง กม.	๑๘๘
๓๒	อำเภอที่ควรพัฒนาตามลำดับความสำคัญก่อนหลัง	๒๔๖

รายการแผนภูมิประกอบ

แผนภูมิ	หน้า
• Lorenz Curve แสดงการกระจายตัวของประชากรปี ๒๕๑๖ และปี ๒๕๒๐	๖๔
๒ สัดส่วนประเภทการใช้ที่ดินในอำเภอต่าง ๆ แบ่งตามสัดส่วนการใช้พื้นที่	๒๐๒
๓ ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในปี ๒๕๒๐ และจำนวนครัวเรือนที่รับเพิ่มได้สูงสุดของพื้นที่	๒๐๔
๔ วงจรการหมุนเวียนของเงินที่เกิดจากการผลิตทางการเกษตร มีผลต่อการดำรงชีพของบุคคลในอาชีพการค้าบริการ อุตสาหกรรมและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	๒๑๐

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย